

Nionde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Nionde söndagen i Treenighetstid

Andlig klarsyn – Frukten av det goda trädets söndag

Jer. 23:16-22, 30-33; Rom. 6:15-23; Matt. 7:15-21; Ps. 48:10-11 - Ibid. v. 2, 4, 9, 14-15

Frukten av det goda trädets söndag. Som ni ser har jag inte ställt fram några korgar som dignar av vindruvor, söta äpplen, nyplockade päron och ätmogen papaya. Jag kommer inte heller att bjuda på svalkande nektar och paradisiska bilder utan med berätt mod kasta er rätt in i verkligheten här på jorden. Och den verkligheten är allt annat än söt. Vi skall ägna oss åt vad evangeliet idag förmedlar; om vad som leder oss bort från Gud, nämligen falska förhoppningar, falska profeter och dålig frukt.

Jag kommer, som jag gjort någon gång tidigare, att ta avstamp i idrottsvärlden. Inte för att förenkla, men för att göra budskapet lite enklare.

Tänk dig ett gym. Folk tar sig dit för att lyfta vikter, öka sin styrka i diverse maskiner och förbättra konditionen. Det slits och dras, pustas och skriks. Svetten lackar. Målet är att bli starkare, uthålligare och att leva längre. Inte sällan bjuder denna aktivitet, dagarna efter, på träningsvärk. Träning bryter ner och återhämtning bygger upp.

Att träning är bra är ett medicinskt och obestridligt faktum, det kan vi nog alla både förstå och hålla med om. Men har du någon gång hört talas om att man, med målsättningen att bli stark och uthållig, går till gymmet för en stunds fridfull avkoppling? Känner du någon som går dit, byter om och sedan lite förstrött tittar på vikterna för att därefter ta plats i bastun?

Du känner säkert någon som går till gymmet för avkoppling. Och du har säkert hört talas om den som hellre svettas i bastun än av att lyfta vikter. Och det behöver inte vara fel. Men om målet är att bli stark? Är då avkoppling och bastu den rätta vägen?

Varför jag tar avstamp i gymmet beror inte så mycket på att jag själv är idrottsintresserad utan för att peka på att vi i vårt andliga liv, precis som i det fysiska, kräver träning. I vår Kristna tradition används begreppet *askes* om träning. En asket är, alltså, en person som ägnar livet åt träning i att växa andligt; bli större i Anden.

Om nu din personlige tränare på gymmet ger dig ett träningsprogram som innebär att du, för att bli stark, bara behöver betrakta de andra som lyfter vikter, kommer du då att tro denne?

Om din klubb, när du börjar löpträna, förmedlar att du aldrig behöva svettas eller ha träningsverk, men ändå kommer att nå storartade resultat – kommer du att tro på det?

Om din lagkapten säger att det räcker att du är på plats på träningen för att vinna cuppen – vågar du lita på henne?

Nionde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Om motsvarande argument fördes över till det andliga, och din andlige fader skulle säga att ”se, här är det program vi går efter och vars yttersta mål är att göra varje människa helig. Sätt dig bara här och betrakta de andra som får sina vikter avlyfta. Du behöver själv inte göra något – du kommer inte att behöva bekänna någon synd eller svettas en droppe; inte känna minsta hot från någon ond makt eller grunna en sekund över vad som lästes eller predikades. Det räcker att du är här kroppsligen – såväl i Kyrkan som i livet i stort – så kommer du att bli ett helgon.”
- Skulle du tro på honom?

Risken är väl att då det gäller fysisk träning hade väldigt få litat på den lätta och bekväma vägen. Men då det kommer till det andliga planet är insikten en annan.

Jag hade en gång en tränare – jo, jag har idrottat i mitt liv – som sade att "de som skrattar under träning, gråter på tävlingar. Men de som gråter på träningen, skrattar då det blir allvar." Och detta låter ju svårsmält. Många menar att det är befängt! I synnerhet då det handlar om barn och ungdomar som utövar en hobby. Men överfört till livet och då mer specifikt till det Kristna livet har detta en närmast ofrånkomlig dimension.

En av ökenfäderna, Abba Arsenios som föddes i mitten på 300-talet¹; om honom berättas att ”han under hela sitt liv satt vid sitt hantverk och fick en fåra i bröstet av tårarna som rann från hans ögon. När Abba Poimen hörde att han var död, föll han i gråt och sade: ’Salig är du, Abba Arsenios för att du grät över dig själv i denna världen. Den som inte gråter över sig själv här, kommer att gråta där i evighet. Vare sig det sker frivilligt här eller av plågorna där, slipper man inte undan att gråta.’”²

Det är, precis som vi hörde profeten Jeremia säga tidigare, att de falska profeterna kommer med falska drömmar och falska förhoppningar och därigenom leder människan vilse – bort från Gud³.

Och när det gäller falska profeter finns idag en uppsjö av dem. Det har blivit en industri att locka människor bort från det heliga livet. Det görs med löfte om lycka, frid, sinnesro och rikedom redan i detta livet. De falska profeterna har många färger; de snyltar på Guds namn och stjälar symboler. Och genom sin grannlåt och regnbågens alla färger förmedlar de falska förhoppningar och leder människan vilse.

Jag är emot dessa profeter säger Herren; jag är emot dem som bär fram sin egen tungas ord och därigenom för mitt folk vilse med sina lögnar och sitt skryt.⁴

Och många är de som redan här på jorden utlovar behag och lycka, frihet och segrar, och de gör så i Guds namn. Men ”[i]nte skall var och en som säger Herre, Herre till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja.”⁵

---

¹ Abba Arsenios föddes omkring år 360 i Rom och avled år 440 i Egyptens öken, på berget Troë

² Ökenfädernas tänkespråk, Artos förlag.

³ Jfr: Jer. 23:31-32

⁴ Jfr: Jer. 23:31-32

⁵ Matt 7:21

Nionde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Så vad är då Faderns vilja med oss här?

Det är att vi inser och begråter vår belägenhet; att vi omvänder oss och bekänner. För det är, som Abba Antonios säger: ”människans storverk: att ta på sig sin skuld inför Gud och att vara beredd på frestelser till sitt sista andetag.”⁶

Det är lätt att fresta med dignande fruktkorgar. Det är lätt att locka med söt nektar och solmogna vindruvsklasar. Men då du erbjuds en frukt så ta först reda på från vilket träd den kommer. Inget gott; ingen god frukt, kan komma från ett dåligt träd.

Förra söndagen pratade jag om Kyrkan som en vårdcentral och hur människan där läks och helas; återupprättar relationen med Gud. Men till skillnad från den vanliga sjukvården har vi inga piller som räddar oss från döden. Det är här den andliga träningen kommer in: Vårdcentralen Kyrkan förskriver andlig träning för att nå målet.

Vi kan, så att säga, inte vila oss i form. Vi når inte andlig klarsyn genom att sova. Vi kommer inte undan att svettas i själen. Och att tacka nej till träningsvärk är det samma som att tacka nej till segern - gudomliggörelsen. Bara genom tårar och träning når vi sådan klarsyn att vi kan se från vilket träd frukten vi erbjuds kommer.

Men tappa nu inte hoppet! Detta kan låta onödigt tungt. Men livet här är i stora stycken en prövning och vi kan inte blunda för det. Att säga något annat vore vilseledande; att sprida falska förhoppningar leder till fördärvet. Och Gud vill och har lovat livet. Att höra detta är därför en del i din andliga träning och träning bryter för stunden ner. Men Kristus är räddaren som skänker återhämtning, upprättelse. Han läker och ger evigt liv.

---

⁶ Ökenfädernas tänkespråk. Artos förlag